

1

Waar bleef de tijd? Dat vroeg Ashley Baxter zich voortdurend af, terwijl ze het verrassingsfeestje voor haar vaders zeventigste verjaardag regelde. Waar bleef de tijd in vredesnaam? Het leek nog maar zo kortgeleden dat ze ervandoor was gegaan naar Parijs, om te ontsnappen aan haar familieleden en de knellende banden van hun geloof. In die tijd vond ze Landon Blakes betrouwbaarheid maar saai, en echte liefde veel te voorspelbaar.

Ze liep door de keuken van het authentieke, oude huis waarin ze was opgegroeid: het huis van de familie Baxter. Het telde zes slaapkamers, had een veranda rondom, en het werd omgeven door een uitgestrekte lap grond. Ashley pakte een mok uit de kast en schonk zichzelf een kop koffie in. De vertrouwde geuren van versgemalen koffiebonen en kaneel maakten talloze herinneringen in haar wakker.

Het was de eerste zaterdag van juni. Ze had haar oudste zoon Cole beloofd om kaneelbroodjes te bakken, omdat het de eerste dag van de zomervakantie was. En natuurlijk omdat hij zulke hoge cijfers had gehaald voor zijn laatste proefwerken van het tweede jaar van de Clear Creek High School. Maar op dit moment lagen de kinderen nog te slapen en Landon was aan het werk in de rozentuin; de tuin die haar moeder had aangelegd en tot aan haar dood toe zo keurig had onderhouden.

Ashley keek uit het raam naar de tuin en de bomen aan de rand van hun perceel. Ook dat riep veel mooie beelden op. Herinneringen die steeds vaker bovenkwamen naarmate het feestje voor haar vader meer vorm begon te krijgen. Haar ouders hadden per slot van rekening zelf in dit huis gewoond. In gedachten hoorde ze het gelach en de stemmen van haar vier broers en zus-

sen en haar tegen de muren en ramen weerkaatsen. Ze nam een slok koffie en zag hen voor zich. Brooke en Kari en zij... Erin en Luke. Rennend door de grote tuin of samen met hun vader aan de rand van de vijver, op zoek naar vissen.

De verrassing van hun leven was dat ze als kinderen niet slechts met z'n vijven waren. Ze bleken nog een broer te hebben. Ze dacht aan Dayne en zag hem voor zich in de tijd dat hij net had ontdekt wie hij was, en welke plek hij binnen de familie Baxter innam. Ze slaakte een diepe zucht. Wat was God door de jaren heen trouw gebleven. Trouw in Zijn zorg en schoonheid. En in Zijn verlossing.

Vooraf in verlossing.

Ashley nam nog een slok koffie en glimlachte onwillekeurig. Hoe vaak hadden ze als gezin niet gebeden in deze keuken? Hoe vaak had hun vader zijn oude bijbel niet tevoorschijn gehaald om hun woorden van wijsheid mee te geven als de hele wereld leek in te storten, of als er moeilijke beslissingen genomen moesten worden? Ja, ze hadden een geweldige jeugd gehad hier, met hun vader als onbetwist middelpunt.

John Baxter.

Hij was niet alleen een geweldige vader. Hij was geliefd in heel Bloomington. Tot enkele jaren geleden had hij als arts in het St. Anne's Hospital gewerkt, en was hij leider binnen hun kerk, de Clear Creek Community Church. Dankzij zijn geloofsvertrouwen en vriendelijkheid trad hij elke situatie met kalmte en oprechtheid tegemoet. Zelfs nadat hun moeder acht jaar geleden de strijd tegen kanker had verloren, was hun vader een steunpilaar voor hen.

In de stilte van de vroege zomerochtend welden in Ashleys hart het verdriet opnieuw op; het verdriet dat ze altijd voelde wanneer ze aan haar moeder dacht. Ze kon zich nauwelijks voorstellen hoe zij, als kinderen, dit verlies hadden moeten overleven zonder het geloof van hun vader; een geloof dat hij bij ieder van hen telkens weer wist aan te wakkeren.

Ze zag haar vader voor zich – gezond en gelukkig, getrouwd

met Elaine, de beste vriendin van hun moeder, en genietend van zijn pensioen. Het grootste deel van de familie woonde hier, in Bloomington, maar Ashleys zus Erin, haar man Sam en hun vier dochtertjes waren weer naar Texas verhuisd. Ook Dayne woonde ver weg. Hij, zijn vrouw Katy en hun twee kinderen woonden het grootste deel van de tijd in hun huis aan het strand in Malibu, Los Angeles.

Vorige week zondag nog hadden de familieleden die in Bloomington woonden samen bij Ashley gegeten. Haar vader had met een brede glimlach opgemerkt: 'Elaine en ik zijn van plan de komende herfst wat vaker op reis te gaan. We willen een tijdje in Texas logeren om naar de voetbalwedstrijden van de kleindochters te gaan kijken. Daarna misschien nog een tijdje in Los Angeles verblijven, als Dayne daar bezig is met zijn volgende film.' Haar vader had gegrinnikt, zijn ogen sprankelden van vitaliteit. 'Hij heeft gezegd dat we mogen figureren. Zo'n kans kunnen we echt niet aan onze neus voorbij laten gaan.'

Ashley nam nog een paar slokken koffie, terwijl de trouw van God doordrong tot in de gevoeligste hoekjes van haar ziel. *U bent zo goed voor ons geweest, Vader. U hebt ons gezegend met een liefhebbende familie. Een familie die ooit begon met mijn ouders. Ze onderbrak haar stille gebed even en keek naar de blauwe lucht boven Bloomington. Natuurlijk hadden ze ook tijden van verdriet gekend. Misschien wel meer dan de meeste gezinnen. Maar zelfs op die momenten had God hen sterker gemaakt, inniger met elkaar verbonden. En altijd was hun vader het middelpunt geweest.*

Dank U voor hem, Vader. Ashley glimlachte, verwarmd door de zon die door het raam naar binnen scheen en de herinneringen van de afgelopen dertien jaar. Ze zou altijd dankbaar zijn voor de onverzettelijke liefde en vastberadenheid van haar ouders, die haar door haar opstandige jaren heen hadden gesleept. Haar ouders, die van haar waren blijven houden, ook toen ze was teruggekeerd uit Parijs en niets meer met hen te maken wilde hebben.

Er was sindsdien zo veel gebeurd, er waren zo veel seizoenen verstreken. *Hoe zullen de komende jaren eruitzien, God? Welke tijden van vreugde, groei en verdriet liggen nog in het verschiet?* Heel even sloeg de angst haar om het hart, toen ze de mogelijkheid van toekomstig lijden en verdriet overwoog.

Ze zuchtte en voelde haar angsten even snel verdwijnen als ze waren gekomen. Wat de toekomst ook in petto had, ze hoefde niet bang te zijn. Goede en slechte tijden hoorden nu eenmaal bij het leven. Zoals haar vader altijd zei: ‘Ook dat gaat voorbij.’ En dat was door de jaren heen waar gebleken. Niets bleef hetzelfde, behalve dit: Gods trouw, en de liefde die ze voor elkaar koesterden.

Ashley keek naar Landon, die zijn smerige handen afveegde aan zijn spijkerbroek, waarna hij over het pad naar de achterdeur liep en de keuken binnenkwam. Hij zag er nog steeds net uit als de jonge brandweerman op wie ze tien jaar geleden verliefd was geworden. Toen hij haar zag, grijnsde hij. ‘Jij bent echt het allermooiste meisje van de hele wereld!’ Hij had een veeg op zijn wang, maar het enige wat zij zag, waren zijn blauwe ogen. Hij liep naar haar toe en nam haar liefdevol in zijn armen. ‘Ik heb altijd hetzelfde gevoel, Ash. Telkens als ik je zie.’ Hij fluisterde het vlak bij haar wang en trok haar dicht tegen zich aan.

‘Wat voor gevoel is dat?’ Het was alsof ze even in zijn ziel mocht kijken en ze werd overweldigd door een liefde die de tand des tijds had doorstaan. Een liefde zonder grenzen. ‘Wat voel je dan?’

‘Alsof ik ergens ooit iets goed gedaan moet hebben.’ Hij kustte haar en wakkerde daarmee de passie aan die altijd tussen hen voelbaar was. ‘Omdat de almachtige God in Zijn liefde en genade besloot jou aan mij te geven.’

Ze voelde hoe een glimlach opwilde uit haar hart en langzaam op haar gezicht verscheen. Deze keer nam zij het initiatief en

kuste hem. Even later maakten ze zich buiten adem van elkaar los en lachten zachtjes. Het gevoel van zijn gezicht tegen het hare bracht Ashley altijd in verrukking. ‘Je hebt het helemaal mis.’ Ze begroef haar handen in zijn haar en hij deed hetzelfde bij haar. Toen ze weer in staat was iets te zeggen, keek ze hem aan en op dat moment wist ze dat ze rechtstreeks toegang had tot het deel van zijn hart waar alleen zij mocht komen. ‘Jij bent het geschenk, Landon. Dat ben je altijd geweest.’

Hij keek haar een tijdlang aan en streelde zachtjes met zijn duim over haar wang. ‘Hoe moet ik nu ooit die klus in de tuin zien te klaren?’ zei hij, en hij grinnikte. Maar voordat hij de kans kreeg om nog iets te zeggen, klonk van boven de stem van Devin.

‘Mam!’ Hij was zeven en altijd nadrukkelijk aanwezig. ‘Zijn de kaneelbroodjes al klaar?’

Ashley keek Landon grijnzend aan en maakte zich van hem los. ‘Bijna. Is Cole al wakker?’

‘Nee, die luilak.’ Zo snel als zijn voeten hem konden dragen, kwam Devin de trap af en met zijn blonde haar recht op en zijn ogen wijd open holde hij de keuken binnen. ‘Moet ik hem wakker maken?’

Ashley nam even de tijd om de aanblik van haar zoon in zich op te nemen. Zijn benen waren alweer langer dan met Kerst, zijn pyjamabroek was een paar centimeter te kort. Dit moest ze op een of andere manier verwerken in een schilderij. Ze liep naar de oven en keek naar de broodjes op de bakplaat. ‘Hij kan nog tien minuten blijven liggen.’

Devin zuchtte. ‘Nessa is al wakker.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Ze speelt met haar poppenhuis en wil niet met mij mee om kikkers te zoeken, zei ze.’

Ashley keek Landon aan en onderdrukte een glimlach. ‘Ik denk dat papa wel met jou mee wil om kikkers te zoeken.’

‘Wat dacht jij!’ Landon rolde de mouwen van zijn T-shirt omhoog. ‘Ik ben vanmorgen al buiten geweest. Overal zitten kikkers. Je zou bijna denken dat hier net zo’n kikkerplaag is als toen in Egypte.’

Devin rende naar hem toe en sloeg zijn armen om Landons benen. ‘Super!’ Hij deed snel een stap naar achteren en stak zijn hand uit, alsof hij een verkeersbrigadier was die het verkeer tegenhield. ‘Ben zo terug!’

Hij rende weg en Landon liep dwars door de keuken naar Ashley toe. ‘Zelfs kikkers kunnen mijn gedachten niet bij jou vandaan houden.’

‘Hm. Jij maakt het wel heel gemakkelijk om van je te houden.’ Ze kusten elkaar weer, een kus die haar de hele ochtend zou bijblijven. ‘Ik ga even bij Janessa kijken.’

‘Met poppen spelen, zul je bedoelen?’ plaagde Landon, en hij keek haar aan met die vertrouwde blik, waar ze zo dol op was. ‘Ik ken je toch. Dat kun je niet weerstaan.’

‘Ik ben dankbaar voor het feit dat God ons een dochter heeft gegeven.’ Ze draaide zich om naar de trap. ‘En je hebt gelijk, ik verkies poppenkleertjes boven kikkers.’ Ze stak haar wijsvinger op. ‘Niet dat ik niet van kikkers houd. Voordat ik jou leerde kennen, was ik een expert.’

Ze schoten allebei in de lach. ‘Zeg, voor je gaat... Bel je vandaag iedereen over het feest?’

‘Zeker weten. Ik moet Erin nog proberen over te halen om te komen. Ze woont vijftienhonderd kilometer hiervandaan, dus ik snap wel dat ze twijfelt.’ Ze zweeg even. ‘Ik weet gewoon dat pap het geweldig zou vinden als zij er ook bij zou zijn.’

Landon aarzelde. ‘Ik, eh... ik heb een idee wat betreft het feest.’

‘Laat maar horen.’ Ze leunde tegen het aanrecht en schonk haar koffiemok nog eens vol. ‘Ideeën zijn meer dan welkom. Ik wil meer dan alleen een barbecue.’

‘Precies.’ Hij sloeg in gedachten verzonken zijn armen over elkaar. ‘Wat zou je ervan vinden als jullie hem alle zes een brief schrijven? Waarin jullie verwoorden wat je vader voor elk van jullie betekent.’ Hij haalde zijn schouders op en om zijn lippen krulde een glimlach. ‘Die zouden jullie hem dan tijdens het feest kunnen voorlezen.’

‘Hm.’ Ashley dacht na over het voorstel. ‘Dan hebben we wel extra zakdoekjes nodig.’

Landon schoot weer in de lach. ‘Ja, dat wel... maar een beetje emotie op je zeventigste verjaardag hoort erbij, toch?’

Ashley had wel oren naar dat idee. Elk van de volwassen Baxterkinderen had een uniek en bijzonder verhaal. Het verjaardagsfeest was een uitgelezen moment om Gods trouw opnieuw te beleven en hun vader te laten weten welke grote rol hij in hun levens had gespeeld. ‘Landon... ik vind het briljant. Wat een geweldig idee!’

‘Ach ja...’ Hij veegde een denkbeeldig pluisje van zijn schouder. ‘Zo af en toe heb ik weleens een creatieve gedachte.’

Devin kwam weer naar beneden en pakte Landons hand beet. ‘Snel! Voordat de kaneelbroodjes klaar zijn. Misschien kunnen we nog een grote kikker vangen bij de vijver.’

Landon en Ashley wisselden een laatst blik, terwijl Landon met hun jongste zoon wegliep. Ashley keek opnieuw in de oven en bedacht dat ze nog een minuut of acht, negen had. Lang genoeg om wat tijd door te brengen met Janessa en haar poppen. Ze liep de trap op en trof haar dochter aan in haar eigen fantasiewereldje. Ze zat op haar knietjes, haar voeten onder zich getrokken, en praatte tegen haar babypop, Kelsey. ‘Jij wil de mooiste kleertjes aan, hè?’

Janessa tilde de pop op en liet haar door de lucht dansen. Met een hoog stemmetje, nog hoger dan ze zelf gewoonlijk al praatte, zei ze: ‘Natuurlijk, mammi.’

‘Oké.’ Janessa zette haar neer en doorzocht de stapel poppenkleertjes.

Ashley bleef even in de deuropening staan en sloeg haar dochter onopgemerkt gade. Janessa was vier en bezat een rijke fantasie, net als haar broers. Maar haar fantasie vertaalde zich niet in avonturen in de achtertuin. Nee, Janessa droomde van een bal, van prinsessen en modieuze kleren. Ashley had wel enig idee wat ze kon verwachten als haar dochter op de middelbare school zat.

‘Hallo.’ Ze liep de kamer in en liet zich naast Janessa op de vloer zakken. ‘Heeft Kelsey vandaag een bijzondere dag?’

Janessa's ogen waren diepblauw, groot en vol onschuld. 'Ja, ze gaat koffiedrinken met haar mammie.'

'Aha.' Ashley knikte, even dramatisch als haar dochttertje. 'Wat trek je haar aan?'

'Eh,' Janessa haalde een goudkleurig jurkje van de stapel kleetjes, 'dit jurkje en witte schoenen.'

'Mooi.' Ashley streek zachtjes met haar hand over haar dochters lange blonde haar. 'Je hebt een geweldige smaak.'

Janessa ging rechtop zitten. 'Dank je. Kelsey zegt dat goud het beste is, omdat dit een heel bijzonder afspraakje is.'

Het gesprek kabbelde voort en ook nu probeerde Ashley het ogenblik op te slaan in haar geheugen. De klank van de stem van haar dochttertje, de structuur van het vloerkleed waarop ze zaten, de zomerbries die door het geopende raam naar binnen waaide, de glans van de gouden stof. Al die details zouden metertijd vervagen, als Janessa te groot was en het te druk had om op een zaterdagochtend met poppen te spelen.

Na een minuut of vijf stond Ashley op. 'Tijd voor de kaneelbroodjes.'

Janessa hield even haar adem in. 'Kelsey is dol op kaneelbroodjes.' Ze keek Ashley glimlachend aan. 'Ik moet haar nog even aankleden, goed?'

'Prima. Ik zal een stoel voor jullie vrijhouden.' Ashley grijnsde. Tegen de tijd dat ze in de keuken was, zat Cole al aan de bar. Het sportkatern van de krant lag uitgespreid voor hem. Toen hij Ashley zag, glimlachte hij. 'Goedemorgen, mam. Bedankt voor het bakken.'

'De eerste zaterdag van de zomer.' Ze trok ovenhandschoenen aan, haalde de bakplaat uit de oven en zette hem op het betegelde aanrecht. 'Daar verheug ik me elk jaar weer op.'

Cole zette zijn ellebogen op de bar en keek haar aan. 'Ik heb eens zitten denken,' begon hij, en vervolgens bleef het een tijdje aangenaam stil tussen hen. 'Mijn biologische vader. Wat was hij voor iemand?'

Ashley probeerde niet te reageren, ook al had ze het gevoel dat

alles in haar opeens op zijn kop stond. ‘Hoe kom je daar nu opeens op?’

‘Tja, ik bedoel, ik weet wie mijn vader is.’ Hij keek uit het raam. Ze volgde zijn blik en zag Landon en Devin bij de vijver staan. ‘Maar die andere vent. Lijk ik op hem, qua uiterlijk of karakter?’

‘Tja.’ Haar hart bonsde in haar keel, en even had ze moeite om een antwoord te bedenken. ‘Ik heb hem niet zo heel lang gekend, Cole. Helaas.’ Een onaangenaam gevoel van spijt en verslagenheid nam bezit van haar. ‘Hij was kunstenaar. Een heel goede kunstenaar.’

‘Hm. Ik dacht al zoiets.’ Cole hield zijn hoofd scheef en keek nadenkend voor zich uit. ‘Misschien ben ik daarom de laatste tijd zo veel met fotografie bezig.’

Ashley wees er niet op dat ook zij kunstenaar was en dat hij zijn creativiteit evengoed van haar kon hebben. Dat was niet wat hij nu wilde horen. Ze keek hem glimlachend aan. ‘Dat zou zomaar kunnen.’

‘Ik bedoel, zo belangrijk is het niet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht gewoon dat ik het eens uit zou moeten zoeken. Je weet wel, opzoeken wie hij was, gewoon om het te weten.’

‘Dat kunnen we binnenkort zeker een keer doen.’ Ze vroeg zich af of hij merkte hoe ongemakkelijk dit voor haar was.

‘Ja, misschien wel.’ Cole wist dat zijn biologische vader dood was. Maar Ashley had hem nooit verteld dat de man aan de complicaties van aids was gestorven. Uiteindelijk zouden die informatie en het verhaal over haar korte relatie met hem onvermijdelijk boven water komen. Maar daar zag Ashley niet bepaald naar uit.

Janessa rende de keuken binnen en het gesprek ging opeens over Coles honkbalrooster voor die zomer. Even later kwamen ook Landon en Devin naar binnen met het nieuws dat Landon gelijk had gehad: er waren dit jaar rondom de vijver meer kikkers te vinden dan ooit.

‘Het is gewoon een kikkerparadijs.’ Devin stak zijn vuist in de

lucht, terwijl hij naast Cole aan de bar ging zitten. ‘Maar kikkers en kaneelbroodjes – dat is een dubbel paradijs. En dan komt Joey ook nog op bezoek. Hij kwam net op zijn fiets hierheen, maar is nu even naar huis om zijn moeder te vragen of hij mag blijven. Hij denkt dat ze het vast goedvindt als we kikkers gaan zoeken.’

Ashley glimlachte. Joey was een leuke jongen en woonde naast hen. Hij was dol op alle vormen van sport, maar op een warme zomerdag vond hij niets zo leuk als met Devin kikkers vangen. Zijn ouders, Jules en Lori, waren een paar keer op bezoek geweest. Ze hadden op de veranda achter het huis een glas ijsthee gedronken, terwijl de jongens samen speelden. Ashley hoopte echt dat Joey en Devin lang bevriend zouden blijven.

‘Joey is mijn beste vriend, mam. Weet je waarom?’

‘Nee, waarom dan?’ Ashley lachte stilletjes om Devins stellige toon.

‘Omdat hij me alles heeft geleerd over rijden met een quad en over kikkers vangen.’

Nu schoot Ashley echt in de lach. ‘O, daarom dus? Quads en kikkers?’

‘Bleh.’ Janessa hield Kelsey stevig tegen zich aan. ‘Meisjes houden niet van kikkers.’ Ze keek naar haar pop. ‘Toch?’ Ze wachtte even. ‘Ze zegt dat ze veel meer van prinsen houdt dan van kikkers.’

‘Hoe oud is die pop eigenlijk?’ vroeg Landon fluisterend, terwijl hij Ashley hielp met het opdienen van de kaneelbroodjes. ‘Weet je wat ik denk?’ Hij richtte die vraag tot de kinderen. ‘Ik denk dat dit de leukste zomer ooit wordt.’

‘Zeker weten!’ Cole nam een tweede kaneelbroodje van het bord. ‘Ik voel gewoon dat ik een nieuw homerunrecord ga vestigen.’

Ashley glimlachte. Zelfs in een miljoen schilderijen zou ze de vreugde die ze beleefde aan dit leven en het opvoeden van hun kinderen niet kunnen vastleggen. Toen ze klaar waren met eten, gingen Landon en de jongens opnieuw de tuin in, terwijl Janessa naar boven ging om haar pop weer om te kleden. Ashley besloot

van de gelegenheid gebruik te maken om haar broers en zussen te bellen. Het plan om iedereen een brief aan hun vader te laten schrijven, hield haar bezig. En misschien konden Erin en Dayne met hun gezinnen ook naar het feest komen; dat verwachtte hun vader vast niet.

Ze glimlachte en kreeg nog een idee. Ze kon ook nog een plakboek voor hem maken. Ze zou foto's uitzoeken van de zes Baxter-kinderen, om op die manier de mooie jaren die achter hen lagen te doen herleven. Ze zou het boek indelen in volgorde van leeftijd: Dayne, Brooke, Kari, Ashley, Erin en Luke. Ze kon zelfs ruimte vrijlaten voor de brieven – zodat hij die in het boek kon stoppen, nadat ze tijdens het feest waren voorgelezen. Het zou een bijzonder plakboek worden, omdat ze allemaal bijzondere dingen hadden meegemaakt en God op een bijzondere manier in elk van hun levens had gewerkt. Soms op een manier die Ashley bijna niet kon geloven.

Het plakboek zou een geweldig geschenk worden.

Als eerste belde Ashley haar oudste broer, Dayne. Hij vertelde haar dat hij en zijn gezin zeker van plan waren om voor het feest naar huis te komen. 'We arriveren waarschijnlijk 's ochtends en blijven dan tot na Onafhankelijkheidsdag.'

'Perfect.' Dat was precies wat Ashley had gehoopt. Hun vader was eind juni jarig, maar de jaarlijkse picknick aan het meer zou het volmaakte einde van de reünie vormen. Ze werkte haar lijstje af. Al haar broers en zussen waren enthousiast over het idee om een brief te schrijven voor hun vader. Erin was de enige die niet opnam. Ashley wilde niet zomaar een bericht achterlaten op de voicemail, aangezien Erin nog niet zeker wist of zij en haar gezin de tweedaagse reis naar huis aan het einde van de maand wel zouden maken.

Ondanks de overkapping boven haar hoofd, die Ashley beschermde tegen direct zonlicht, was het al warm en klam op de veranda. Landon had achter in de tuin een constructie voor Cole gemaakt, waarin hij met zijn honkbalknuppel de ballen wegsloeg die vanuit een ballenkanon op hem werden afgevuurd. Landon

en Devin zochten niet langer naar kikkers, maar verzamelden nu tuinafval in een grote plastic zak.

Ashley probeerde Erins vaste nummer en deze keer nam haar zus vrijwel meteen op. ‘Ha, Ashley!’

‘Je bent thuis! Ik dacht dat ik weer zou worden doorgeschakeld naar je voicemail.’

‘Het spijt me. Ik zag dat je gebeld had. Ik was net Amy aan het insmeren met zonnebrandcrème.’ Ze schoot in de lach. ‘We gaan naar het meer, dus iedereen rent in het rond om van alles aan te dragen. Amy’s huid is zo gevoelig, dat ik tien minuten bezig ben om haar goed in te smeren.’

‘Janessa heeft hetzelfde probleem.’ Ashley leunde achterover. Ze genoot ervan Erin even wat dichterbij te hebben en met haar over de kinderen te praten. Jarenlang hadden ze elkaar amper gesproken, maar de laatste tijd spraken ze elkaar vaker en was alles meer dan goed tussen hen. ‘Je komt toch wel naar paps verjaardag, hè? Alle anderen komen ook.’ Ze wachtte even en voegde er toen met een glimlach aan toe: ‘Alsjeblieft?’

Erin schoot weer in de lach. ‘Daarvoor moet je bij Sam zijn. Hij is bang dat hij geen vrij kan krijgen van zijn werk.’

‘Tja... je bent ruim een jaar geleden verhuisd, dus dat betekent dat hij recht heeft op een paar weken vakantie, toch?’ Erins gezin had een tijdje in Bloomington gewoond, maar door de recessie was het voor Sam onmogelijk geweest om daar werk te vinden. Daardoor waren ze gedwongen om weer in Texas te gaan wonen.

‘Hm. Je klinkt net als ik.’ Op de achtergrond klonken de stemmen van Erins dochtertjes. ‘Hoe dan ook, ik zal het er nog eens met Sam over hebben. Ik had het gevoel dat hij de vorige keer dat ik erover begon bijna overstag ging.’

‘Prima. Ik zal bidden dat hij toegeeft.’ Ashley vertelde over het idee van de brieven voor hun vader.

‘Geweldig plan, Ashley. O, ik zie dat we bijna klaar zijn om te gaan.’ Erin had blijkbaar haar hand over de hoorn gelegd, want haar stem klonk vervormd toen ze de meisjes opdracht gaf om de

koelbox naar de garage te brengen. ‘Luister, die brief schrijf ik hoe dan ook. Maar ik wil er heel graag bij zijn. Echt waar.’

Nadat ze hadden opgehangen, noteerde Ashley: *Misschien. Hopelijk.* Ze ging naar binnen en riep Janessa. Het meisje kwam met de pop in haar armen naar beneden. Deze keer droeg Kelsey een rood-wit geruit jurkje. Ashley stak haar hand uit, terwijl Janessa naar haar toe rende. ‘Zo te zien is Kelsey klaar om naar buiten te gaan.’

‘Ja.’ Janessa’s ogen schitterden van plezier. ‘Misschien gaat ze zelfs wel even naar Devins kikkers kijken.’

‘Kom, dan gaan we kijken wat ze gevangen hebben.’ Hand in hand liepen Ashley en Janessa naar de jongens toe. ‘Wat een prachtige dag.’

‘Omdat God die heeft gemaakt, hè mam?’

Ashley glimlachte. ‘Ja, meisje. God is de beste kunstenaar die er bestaat.’

Dat was overduidelijk, zeker vandaag. Zijn kunstwerken waren overal zichtbaar. Van de blauwe lucht boven hen en het rijke groen van de bomen die hun landgoed omringden tot de nieuwe rozenknoppen aan haar moeders rozenstruiken en de gezichten van haar man en kinderen. Waar ze ook keek, één ding was overduidelijk.

Deze zomerdag was simpelweg adembenemend mooi.